

KAREN M. McMANUS

A LEHULLA A LEVELEK CÍMŰ BESTSELLER SZERZŐJE

TARTSD

MEGA

TITKOT

...KÜLÖN BEN VÉGED!

Dream
válogatás

Echo Ridge egy amerikai kisváros. Ellery még soha nem járt itt, de sokat hallott róla. Itt tűnt el a nagynénje tizenhét évesen. Aztán alig öt évvel ezelőtt a város legszebb gimnazista lányát meggyilkolták, és ezzel felkerült a térképre Echo Ridge neve. Ellery most ideköltözik a nagymamájához, akit alig ismer.

A város egy festői szépségű hely, csakhogy sötét titkokat rejteget. Az iskolaév még el sem kezdődik Ellery számára, amikor valaki névtelen fenyegetéseket plakátol ki a városban, és azt ígéri, hogy még az öt évvel ezelőttinél is veszélyesebb lesz az évnitő iskolai bál. Aztán a fenyegetés be is válik, mert egy lány nyomtalanul eltűnik.

Ellery tud az összes titokról. Az anyja őrizte azokat, akárcsak a nagymamája is. És minél több időt tölt el Echo Ridge-ben, annál világosabbá válik számára, hogy mindenki rejteget valamit. Csakhogy a titkok nagyon veszélyesek, és a legtöbben nem tudják sokáig rejtve tartani azokat. Éppen ezért Echo Ridge-ben a legjobb, ha megtartod magadnak őket.

KAREN M. McMANUS

New York Times sikerlistás, nemzetközileg is elismert YA regényíró második könyve a Tartsd meg a titkot!

Regényeit világszerte 40 nyelvre fordították le. Karen Massachusettsben él, a diplomáját a Northeastern Universityn szerezte újságíró mesterszakon, amit főként arra használ, hogy álhíreket fogalmazzon meg regényei számára.

Tudj meg többet a könyvről:

www.karenmcmanus.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„McManus most egy újabb bombasikerrel rukkol elő, a Lehull a lepel után még egy szövevényes krimit hoz el nekünk, amely végig lebilincseli az olvasókat.”

Booklist

„Fordulatos cselekmény, sodró lendületű tempó és izgalmas karakterek teszik ezt a könyvet egy izgalmas krimivé, amit egy ültődben fel fogsz falni.”

The Guardian

„Ha ifjúsági krimiről van szó, akkor Karen M. McManus az egyik legjobb. Rögtön a legelső bestsellerregénye, a Lehull a lepel megjelenése után máris újabb igen izgalmas második könyvvel rukkolt elő. És ez még az előzőnél is jobb.”

Amazon

„Egy igazi krimi, és remekül megírt könyv. Echo Ridge városa folyamatos fenyegetettség alatt áll, miközben a regény középponti kérdései egyre félelmetesebb és egyre mélyebb felismerésekhez vezetnek. És éppen ettől lesz a könyv egy újabb bombasiker.”

Entertainment Weekly

„A Hazug csajok társasága és a Nulladik óra találkozása... Hagyj helyet a táskádban a Tartsd meg a titkotnak, mert ha ezt magadnál tartod, nem fogod tudni letenni.”

Entertainment Weekly

„Összett karakterek és szövevényes cselekmény. McManus egy gyors tempójú, fordulatos krimit hoz el nekünk.”

Publishers Weekly

KAREN M. MCMANUS

TARTSD MEG
A TITKOT

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

ELLERY

AUGUSZTUS 30., PÉNTEK

Ha hinnék a rossz előjelekben, akkor ezt egész biztos annak tartanám.

A repülőtéri csomagszalagon csupán egyetlen bőrönd kering. Élénk rózsaszínű, Hello Kitty-matricákkal teleragasztott bőrönd, ami nyilvánvalóan nem az enyém.

Ezra, a bátyám saját méretes poggyászának fogantyújára támaszkodva nézi, ahogy negyedszerre is elhalad mellettünk. A csomagszalag körül szinte senki nem áll már, kivéve egy házaspárt, akik azon vitatkoznak, hogy kinek kellett volna lefoglalnia a bérautót.

– Talán elvihetnéd ezt – javasolja Ezra. – Bárkié is, úgy tűnik, nem volt fent a gépen, és lefogadom, hogy nagyon érdekes az illető ruhatára. Biztos minden pöttyös meg csilivili. – Ezrának pittyen egyet a telefonja, mire előhúzza a zsebéből. – A nagy odakint vár minket.

– Nem hiszem el – dünnyögöm, a szalag oldalát rugdosva cipőm orrával. – Az egész életem abban a bőröndben volt.

Ami persze enyhe túlzás. Mert a valódi életem a kaliforniai La Puente városában volt, nagyjából nyolc órával ezelőttig. A múlt héten Vermontba szállított néhány doboztól eltekintve az a bőrönd tartalmazta, ami megmaradt belőle.

– Talán be kéne jelentenünk – indítványozza Ezra, miközben az elveszettpoggyász-pultot keresi tekintetével, és ujjaiával végigszántja rövidre nyírt haját. Korábban sűrű, sötét haja volt, mint nekem, és folyton a szemébe lógott. Azóta sem tudom megszokni ezt a rövidre nyírt frizurát, amit tavaly nyáron vágattott magának. Megdönti a bőröndjét, és elindul az információs pult felé. – Gondolom, erre lesz.

A pult mögött ülő vészna fiú úgy fest, mint aki még gimnáziumba jár, arcát és állát piros pattanások borítják. Sötétkék mellényén ferdén lóg egy névtábla, rajta a neve: „Andy”. Andy vékony szája megrándul, amikor közlöm vele, hogy elveszett a csomagom, aztán nyakát a Hello Kitty-s bőrönd felé nyújtogatja, ami még mindig a szalagon kering.

– Az 5624-es járat Los Angeles felől? Charlotte-i átszállással?
– Bólintok. – Biztos, hogy az nem a magáé?

– Teljesen biztos.

– Nagy kár. De ne féljen, meglesz! Csak ki kell töltenünk egy papírt. – Előhúz egy fiókot, majd kivesz belőle egy nyomtatványt, és felém csúsztatja. – Volt valahol itt egy toll is – dűnnyögi, miközben szórakozottan matatni kezd egy papírkupacban.

– Van nálam toll. – Lehúzom a hátizsákom cipzárját, kivesszek belőle egy könyvet, amit a pultra teszek, majd kotorászni kezdek a toll után. Ezra a szemöldökét felvonva nézi a megviselt keményfedeles kötetet.

– Ez komoly, Ellery? – kérdezi. – Te a *Hidegvérrekl* hoztad magaddal az útra? Miért nem adtad fel a többivel együtt csomagként?

– Mert ez értékes – válaszolom védekező hangon.

Ezra a szemét forgatja.

– Ugye, tudod, hogy az ott nem Truman Capote igazi aláírása? Sadie firkantotta oda.

– Mindegy. Itt az elv a lényeg – dörmögöm. Anyánk vette eBayen ezt a „dedikált” első kiadású könyvet, miután négy évvel ezelőtt kapott egy szerepet az *Esküdt ellenségek* sorozatban, mint második számú hulla. Ezrának egy Sex Pistols-albumborítót adott Sid Vicious autogramjával, ami valószínűleg szintén csak hamisítvány volt. Inkább vehetett volna egy normálisan működő autót, de Sadie soha nem volt jó a hosszú távú tervezésben. – Mindegy, ugye, ismered a mondást? Ha egyszer Murderlandbe tévedsz... – Végre sikerül előhalásznom egy tollat, és elkezdem kitölteni a nevemet a nyomtatványon.

– Ezek szerint Echo Ridge felé tartanak? – kérdezi Andy. Amikor a nevem második c betűjéhez érek, megáll a kezemben a toll, miközben Andy hozzát teszi: – Csak mert, tudják, az élményparknak már nem az a neve. És még korán van. Csak egy hét múlva nyit.

– Tudom. De én nem az élményparkra gondoltam. Hanem a... – elhallgatok, mielőtt kimondanám, hogy a városra, és a táskámba dugom a *Hidegvérrelt* – ...mindegy – teszem hozzá, majd figyelmemet újra a nyomtatványra fordítom. – Általában mennyi idő után kerül elő egy csomag?

– Egy napnál nem szokott hosszabb lenni. – Andy tekintete ide-oda jár Ezra és közöttem. – Maguk nagyon hasonlítanak. Talán ikrek?

Bólintok és tovább írok. Ezra, a mindig udvarias, hozzát teszi:

– Ikrek vagyunk.

– Én is annak készültem – magyarázza Andy. – Csak a másik embrió felszívódott az anyaméhben. – Ezra meglepett halk horkantást hallat, én pedig visszafojtom a nevetésemet. A bátyám-

mal mindig ez történik: az emberek késztetést éreznek rá, hogy mindent elmondjanak neki. Lehet, hogy hasonlít az arcunk, de valahogy az ő arcában bíznak jobban az emberek. – Mindig is úgy gondoltam, hogy nagyon jó lehet ikernek lenni. Át lehet verni az embereket, és el lehet játszani, hogy a másik vagy. – Felpillantok és látom, hogy Andy még mindig hunyorogva néz ránk. – Hát... maguk talán ezt nem játszhatnák el. Nem olyan fajta ikreknek tűnnek.

– Az tuti, hogy nem – válaszolja Ezra merev mosollyal.

Gyorsabban kezdek írni, és átnyújtom a kitöltött lapot Andynek, aki letépi a legfelső részt, és visszaad egy sárga cetlit.

– Akkor majd jelentkezik valaki? – kérdezem.

– Igen – válaszolja Andy. – Ha holnapig senki nem telefonál, akkor ezt a számot kell hívni. És jó szórakozást Echo Ridgeben!

Ezra hangosan kifújja a levegőt, miközben elindulunk a forgoajtó felé, én pedig hátravigyorgok rá a vállam felett.

– Olyan aranyos barátokat tudsz összeszedni.

Ezra összerezzen.

– Most meg folyton csak arra gondolok. *Felszívódott*. Hogy történhet egyáltalán meg az ilyen? Lehet, hogy... de nem hiszem. Nem fogok találgatni, mert nem is akarom tudni. De azért elég furá lehet így felnőni, nem? Abban a tudatban, hogy te is lehettél volna az az iker, aki „felszívódik”.

Átmegyünk egy automata dupla ajtón, és ahogy kilépünk, fojtogató, kipufogógáz-szagú levegő csapja meg az orromat, ami meglep. Vermontot még egy ilyen utolsó augusztusi napon is hűvösebbnek vártam, mint Kaliforniát. Összefogom a hajam, miközben Ezra a telefonját nyomkodja.

– A nagy azt írja, nem talált parkolót, úgyhogy csak köröz a kocsival – jelenti.

Összevont szemöldökkel nézek rá.

– Nagyi vezetés közben SMS-ezik?

– Úgy tűnik.

Tíz éve nem láttam a nagymamámat, amióta utoljára Kaliforniában járt, de ahogy emlékszem, rá ez egyáltalán nem jellemző.

Várunk néhány percet az olvadozó forróságban, aztán egyszer csak megáll mellettünk egy haragoszöld Subaru kombi.

Legördül az ablaka, és a nagyi kidugja rajta a fejét az utas oldali ablakon. Külsőre nem különbözik a Skype-képétől, habár vastag, őszülő frufruját nemrég igazították.

– Gyertek, szálljatok be! – kiált ránk, miközben fél szemmel a néhány méterrel odébb álló forgalomirányító rendőrt figyeli.

– Nem szeretik, ha túl sokáig várakoznak itt. – Visszahúzza a fejét, Ezra pedig a csomagtartó felé gurítja magányos bőröndjét.

Miután beszállunk nagyi kocsijának hátsó ülésére, ő hátrafordul, és látjuk, hogy a kormány mögött egy fiatal nő ül.

– Ellery, Ezra, bemutatom nektek Melanie Kilduffot. Egy utcában lakunk. És mivel nekem az éjszakai látásom már pocsek, Melanie volt olyan kedves, és felajánlotta, hogy vezet. Fialtal lány korában sokat bébiszittelt anyátokra. Biztos hallottátok már a nevét.

Ezrával váltunk egy sokatmondó pillantást. *Igen*, hallottuk.

Sadie tizennyolc évesen hagyta ott Echo Ridge-et, és azóta csak kétszer jött vissza. Először egy évvel a születésünk előtt, amikor nagyapánk szívrohamban meghalt. Másodszorra pedig öt évvel ezelőtt, Melanie tinédzser lányának temetésére.

Ezrával együtt néztük a *Dateline* külön kiadását a „Murderlandi rejtélyről”, amíg az egyik szomszéd vigyázott ránk. Engem teljesen megdöbbsentett Lacey Kilduff története: anyánk szülővárosában holtan találták a gyönyörű, szőke fiatal szépséget egy halloweeni élményparkban. A lányt megfojtották. A repülőterres Andynek igaza volt, az élménypark tulajdonosa néhány hónappal később Murderlandról, ami gyilkos parkot jelent, Fright

Farmra, azaz réműlet farmjára változtatta a park nevét. Nem is biztos, hogy ez az ügy ekkora országos publicitást kapott volna, ha az élményparknak nem ez a neve.

Vagy, ha Lacey nem az egyik legszebb fiatal lány lett volna Echo Ridge városában.

Miután Sadie visszajött Lacey temetéséről, egyetlen kérdésemre sem válaszolt.

– Én csak szeretném elfelejteni ezt az egész szörnyűséget – mondta, valahányszor kérdeztem valamit. Ugyanaz volt a válasza, mint amit Echo Ridge-ről mondott, bármit is kérdeztünk.

A sors iróniája, hogy végül mégis itt kötöttünk ki.

– Örülök, hogy látlak – mondja Ezra Melanie-nak, én pedig akkorát nyelek, hogy fulladozni kezdek. Ezra háton vereget, a kelleténél kicsit erősebben.

Melanie valaha szép nő lehetett, fakó szőke haját hátrafogta, a szeme világoskék, és arcát néhány szeplő borítja. Ránk villant egy lefegyverző, teli szájú mosolyt.

– Én is örülök. Elnézést, hogy késtünk, de meglepően nagy volt a forgalom. Milyen volt az utatok?

Mielőtt még Ezra válaszolni tudna, valaki erősen megveregeti a Subaru tetejét, amitől a nagy megugrik.

– Haladjanak tovább! – szólítja fel a forgalomirányító rendőr.

– Burlingtonnál nincs udvariatlanabb hely – jegyzi meg a nagy. Megnyomja a gombot, felhúzza az ablakát, miközben Melanie beáll egy taxi mögé.

A biztonsági övemmel bajlódok, és Melanie tarkóját nézem. Nem számítottam rá, hogy így fogunk találkozni. Persze, tudtam, hogy előbb-utóbb találkozunk, miután nagyival telek-szomszédok, de azt hittem, inkább úgy történik majd, hogy odaintünk egymásnak, mikor kiviszi a szemetet, és nem egy órányi kocsit kell együtt töltenünk, közvetlenül a Vermontba érkezésem után.

– Nagyon sajnálom, ami anyukátokkal történt – szólal meg Melanie, miközben elhagyjuk a repteret, és rátérünk egy zöld útjelzőkkel kirakott szűkebb főútra. Majdnem este tíz óra van, előttünk házcsoportok világító ablakai tűnnek fel. – De örülök annak, hogy megkapja a segítséget, amire szüksége van. Sadie nagyon erős nő. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan visszamehetek hozzá, de remélem, addig is jól érzitek magatokat Echo Ridge-ben. Nagyon szép kis város. És lefogadom, hogy Nora majd mindent megmutat nektek.

Na, tessék. Pontosan így kell egy kellemetlen párbeszédet felvezetni. Semmi szükség rá, hogy azt mondd: *„Sajnálom, hogy anyátok a kocsijával belehajtott egy ékszerüzlet kirakatába, mert gyógyszerfüggő, és épp be volt tépve, most meg négy hónapra elküldték rehabra.”* Csak vedd észre, hogy van egy elefánt a porcelánboltban, állj félre, és evezz csöndesebb vizekre a beszélgetésben.

Üdv Echo Ridge-ben!

* * *

Nem sokkal azután, hogy ráfordulunk az autópályára, elnyom az álom, és mozdulatlanul alszom, amíg egy éles hang fel nem ébreszt. Olyan, mintha a kocsit többtucatnyi kavicsal dobálnák. Ezra felé fordulok, kissé kábultan, de ő is hasonlóan értetlen képet vág. A nagy hátrafordul felénk, és emelt hangon beszél, hogy halljuk a zajban, amit mond.

– Jégeső! Ebben az évszakban nem ritka. Habár ezek most hatalmas darabok.

– Félreállok, és megvárom, amíg csillapodik – szól közbe hangosan Melanie. Megáll a kocsival az út szélén, és parkolóállásba rakja a sebességváltót. A jégdarabok most mintha még erősebben vernék a kocsit, és akaratlanul is az jut eszembe, hogy miután megállunk, több száz apró mélyedés lesz a motorháztetőn.

Ekkor egy szokásosnál is nagyobb jégdarab verődik neki a szélvédőnek, amitől mindegyikünk megijed egy kicsit.

– De hogy lehet, hogy jégeső esik? – kérdezem. – Burlingtonban még hőség volt.

– A jégeső a felhőrétegben alakul ki – magyarázza nagy, és az ég felé mutat. – Odafent fagypon alatti a hőmérséklet. Viszont a jégdarabok gyorsan elolvadnak, amint földet érnek.

Nem túl barátságos a hangja – nem is tudom, hogy képes lenne-e egyáltalán barátságos hangon beszélni –, de jóval izgatottabb, mint amilyen egész este volt. Nagy korábban tanárnőként dolgozott, és nyilvánvaló, hogy sokkal jobban érzi magát abban a szerepben, mint a mostani „nagy mama gyám” feladatkörben. Nem mintha hibáztatnám ezért. Amíg Sadie tizenhat hetes kötelező rehabját tölti, rálöcsöltek bennünket, és fordítva, mert nekünk is kötelező volt idejönni. A bíró ragaszkodott hozzá, hogy egy családtagnál lakjunk, ami nagyban korlátozta a lehetőségeinket. Apánk egy egyéjszakás kaland volt – amúgy egy kaszkadőr, vagy legalábbis annak mondta magát az alatt a kemény két óra alatt, amit Sadie-vel együtt töltöttek, miután egy Los Angeles-i klubban találkoztak. Nincsenek nagynénéink, nagybácsijaink, sem unokatesóink. Nagy az egyetlen ember, aki be tudott fogadni bennünket.

Néhány percig némán ül mindenki a helyén, figyeljük a kocs, tetején pattogó jégesőt, aztán egy idő után csökkenni kezd az ütések gyakorisága, majd az eső teljesen eláll. Melanie visszafordul az útra, én pedig rápillantok a műszerfal órájára. Csaknem tizenegyet mutat. Vagyis majdnem egy órát aludtam. Megbököm Ezrát, és megkérdezem.

– Ugye, nemsokára ott vagyunk?

– Majdnem – feleli. Aztán lehalkítja a hangját, és hozzát teszi: – Nagy itt a nyüzsgés péntek esténként. Hosszú mérföldek óta egyetlen épületet sem láttam.

Odakint koromsötét van, és még miután néhányszor megdörzsölöm a szemem, akkor sem látok mást, csak a fák homályos sziluettjét. De tovább meresztgetem a szemem, mert kíváncsi vagyok arra a helyre, ahonnan Sadie alig várta, hogy elmenekülhessen.

– Olyan, mintha egy képeslapon élnél – magyarázta. – Szép, fényes és bezárt. Akik Echo Ridge-ben laknak, mind úgy viselkednek, mintha veszélyes lenne kimenni onnan, mert aki ki megy, eltűnik.

A kocsí áthajt egy bukkanón, mire a biztonsági övem a nyakamba mélyed, mert a lendület oldalra dob. Ezra akkorát ásít, hogy megreccsen az álla. Biztosra veszem, hogy miután elaludtam, kötelességének érezte fent maradni és beszélgetni, pedig napok óta egyikünk sem aludt rendesen.

– Már csak kevesebb, mint egy mérföldre vagyunk hazulról – szólal meg a nagy, és a hangja mindkettőnket felriaszt. – Most hagytuk el az „Üdvözljük Echo Ridge-ben” táblát, habár nagyon rosszul van kivilágítva, nem hiszem, hogy láttátok.

Nagyi jól mondja. Én nem láttam a táblát, pedig korábban megfogadtam, hogy figyelni fogom. Az a tábla egyike volt annak a néhány dolognak, amit Sadie Echo Ridge-dzel kapcsolatban megemlített, de azt is csak néhány pohár bor után.

– A lakosság száma 4935. Tizennyolc év alatt, amíg ott élttem, nem változott – magyarázta mindig vigyorogva. – Állítólag csak akkor jöhet be valaki új, ha valaki előtte kimegy.

– Most jön a felüljáró, Melanie. – Nagyi hangjában figyelmeztetés cseng.

– Igen, tudom – mondja Melanie. Az út éles kanyart vesz, miközben elhaladunk egy sötét kövekből kirakott boltív alatt, és Melanie teljesen lelassít. Az útnak ezen a részén nincs világítás, ezért bekapcsolja a fényszórót.

– Nagyi a legrosszabb mitfárer – jegyzi meg suttogva Ezra.

– Tényleg? – suttogom vissza. – Pedig Melanie nagyon óvatosan vezet.

– Szerinte mindig túl gyorsan megyünk, hacsak nem a pirosnál állunk.

Rávigyorgok, miközben a nagymamám hangosan felkiált.

– Stop! – Olyan parancsoló hangon mondja, hogy Ezrával mindketten megugrunk. Egy pillanatra az fut át a fejemen, hogy talán szuperszonikus a hallása, és bosszantja, amiről sus-torgunk. Aztán Melanie rátapos a fékre, és olyan hirtelen állítja meg az autót, hogy megint rám feszül a biztonsági öv.

– Mi a...? – Ezrával egyszerre tesszük fel a kérdést, miközben Melanie és nagygi már kikapcsolják a biztonsági övet, és kiszállnak a kocsiból. Zavartan egymásra pillantunk, majd követjük őket, és mi is kiszállunk. A földet félig olvadt jégdarabokból álló pocshólyák borítják, azokat kerülgetve indulok el nagymama felé. Nagygi Melanie kocsija előtt áll, tekintetét a fényszóróval megvilágított útra szegezi.

És az út közepén fekvő mozdulatlan alakra. A férfi teste csupa vér, a nyaka szörnyű szögben kifordult, és tátongóan üres, nyitott tekintete a semmibe mered.

MÁSODIK FEJEZET

ELLERY

AUGUSZTUS 31., SZOMBAT

Felébreszt a nap, ahogy perzselően átsüt a függönyön, amit egész biztos, hogy nem a sötétítő tulajdonságai miatt akasztottak ide. Mozdulatlanul fekszem tovább a takaró alatt – egy vékony, horgolt ágytakaró meg egy pihe-puha lepedő –, aztán hallom, hogy kopognak az ajtón.

– Igen? – Felülök, és sikertelenül próbálom félresöpörni szememből a hajamat, miközben Ezra belép a szobába. Az éjjeliszekrényen álló ezüst lapos óra 9:50-et mutat, de én még a nyugati parti időzónában vagyok, és úgy érzem, egyáltalán nem aludtam ki magam.

– Szia! – köszönt Ezra. – Nagyi mondta, hogy ébresszelek fel. Mindjárt itt lesz egy rendőr. Mindkettőnkkel beszélni akar a tegnap éjjel látottakról.

Tegnap éjjel. Amíg a mentő meg nem érkezett, ott maradunk a férfi mellett az úton, guggolva álltunk felette a sötét vértócsákban. Először nem bírtam ránézni az arcára, de miután megtet-

tem, nem tudtam elfordítani róla a tekintetem. Annyira fiatal volt. Alig lehetett több harmincnál, sportruhát és futócipőt viselt. Melanie, aki betegápoló, megpróbálta újraéleszteni, amíg a mentő meg nem érkezett, de inkább csak a csodáért imádkozott, mintha bármi haszna lett volna. Miután visszazálltunk a nagy kocsijába, elmondta, hogy a férfi már akkor halott volt, amikor odaértünk hozzá.

– Jason Bowman a neve – mondta remegő hangon. – *Ő volt* a helyi középiskola biológia-fizika tanára. Meg a zenekarban is besegített. Nagyon szerették a diákok. Jövő héten ti is találkoztatok volna vele...

Ezra, aki már teljesen felöltözött, bár a haja még nedves volt a zuhanyzás után, egy kisebb műanyag zacskót dob az ágyra, ami azonnal visszazökkent a jelenbe.

– Arra is megkért, hogy ezt adjam oda neked.

A bontatlan csomag elején a Hanes logója, rajta egy mosolygós szőke nő sportmelltartóban és bugyiban, ami a derekáig ér.

– Jaj, ne...

– De igen. Ezek szó szerint nagy bugyik. Nagyit azt mondja, véletlen túl kis méretet vett, és elfelejtette visszavinni. Most már a tiéd.

– Szuper – dünnyögöm, és átlendítem a lábam az ágyon. Egy póló van rajtam, amit tegnap a pulcsim alá vettem, meg Ezra egyik melegítője, aminek feltekertem a szárát. Mikor megtudtam, hogy Echo Ridge-be fogunk költözni, átnéztem az egész ruhásszekrényemet, és könnyörtelenül elajándékoztam mindent, ami az elmúlt hónapokban nem volt rajtam. Annyira lenulláztam a ruhatáramat, hogy minden belefért egy bőröndbe, kivéve azt a néhány kabátot és cipőt, amit a múlt héten feladtam csomagban. Abban a pillanatban úgy éreztem, legalább az életem egy kis részébe rendezettséget viszek.

Csak éppen ez most abban nyilvánult meg, hogy nem volt mit felvennem.

Elveszem a telefont az éjjeliszekrényről, és megnézem, nem kaptam-e üzenetet a bőrrönddel kapcsolatban. De semmi nem jött.

– Miért keltél ilyen korán? – kérdezem Ezrától.

Ő vállat von.

– Annyira nincs is korán. Sétáltam egy kicsit a környéken. Nagyon szép. Minden zöld. Kiraktam néhány képet az Instasztorimba. Meg csináltam egy playlistet is.

Keresztbe fonom a karjaimat.

– Csak nem egy újabb Michael-playlist?

– Nem – hárt védekezően Ezra. – Ez a helyi számokból van összeállítva. Meglepődnél, mennyi jó banda van erre felé.

– Aha... – Ezra barátja, Michael egy héttel azelőtt szakított vele, hogy eljöttünk, mert azt állította, hogy a távkapcsolatok soha nem működnek. Ezra megpróbált úgy tenni, mintha nem érdekelné, de amióta megtörtént a dolog, készített néhány egész érzelmes lejátszási listát.

– Ne ítélezz! – figyelmeztet, majd tekintete a könyvespolcra siklik, ahol a *Hidegvérrel* kötete mellett ott sorakoznak Ann Rule könyvei, meg a *Halálos Vizió* és az *Éjfél a jó és a rossz kertjében*, meg még jó pár krimi, amit ide küldtettem. Egyedül a könyveket pakoltam ki tegnap éjjel a szoba sarkában álló dobozokból. – Mindenkinek megvannak a módszerei a problémái megoldására.

Ezra visszamegy a szobájába, én pedig körbejárom tekintetem az ismeretlen helyiségen, amelyben az elkövetkező néhány hónapban élni fogok. Miután tegnap éjjel megérkeztünk, nagy közölte velem, hogy Sadie régi szobájában fogok aludni. Egyszerre kíváncsian és idegesen nyitottam be az ajtón, miközben azon tűnődtem, milyen emléket fogok itt találni

anyámról. De csupán egy sztenderd vendégszobában találtam magamat, ahol nyoma sem volt semmilyen személyességnek. A bútorzat sötétbarna fa, a falak halványbézs színűek. Dekorációnak nem sok nyoma, kivéve talán a csipkés függönyöket, egy kockás szőnyeget és egy világítótornyot ábrázoló bekeretezett képet. Mindennek enyhe citrom- és cédrusillata van. Amikor megpróbálok itt elképzelni Sadie-t, ahogy a haját fésüli a tükör előtt, vagy a leckéjét írja a régimódi íróasztalnál – nem látok semmit.

Ezra szobája ugyanilyen. Semmi nyoma annak, hogy itt valaha egy tinédzserkorú lány lakott.

Leereszkedem a padlóra a dobozok mellé, és kotorászni kezdek bennük, amíg megtalálok néhány celofánba csomagolt képkeretet. Kicsomagolom az elsőt, ami egy fotó rólam és Ezráról. Tavaly készült, a Santa Monica-i hídoszlopnál állunk, mögöttünk egy tökéletes naplementével. A háttér csodás, de nem a legjobb kép rólam. Nem volt időm beállni a fotóhoz, és az arcomra kiülő feszült kifejezés nincs összhangban Ezra széles vigyorával. Azért mégis megtartottam a fotót, mert emlékeztetett egy másikra.

A másodikat is előveszem; egy szemcsés, jóval régebbi fotó, amelyen két teljesen egyforma tinédzser lány áll, az anyémhez hasonló hosszú, göndör hajjal, a 90-es évek grunge divatjának megfelelő öltözékben. Az egyikük szépen mosolyog, a másik bosszúsnak tűnik. Anyánknak is volt egy ikertestvére, Sarah. A képen tizenhét évesek voltak, az itteni gimibe jártak, ahol hamarosan én és Ezra is tanulni fogunk. Néhány héttel azután, hogy ez a fotó készült, Sarah nyomtalanul eltűnt.

Azóta eltelt huszonhárom év, és senki sem tudja, mi történt vele. Vagy talán pontosabb lenne úgy fogalmazni, hogy ha tudja is valaki, nem árulja el.

Egymás mellé rakom a két fotót a könyvespolcra, aztán eszembe jut, amit Ezra mondott tegnap este a reptéren, miután Andy megosztotta velünk saját történetét. *Milyen furcsa lehet abban a tudatban felnőni, hogy te is lehettél volna az a másik.*

Sadie nem szeretett Sarah-ról beszélni, pedig én mindig mohón vágytam az információkra. Nem tartott róla semmilyen fotót a lakásban; ezt az egyet is az internetről töltöttem le. A bűnügyek iránti érdeklődésem Lacey halálával kezdődött, de amióta elég idős lettem ahhoz, hogy megértsem, mi történt Sarah-val, megszállottja lettem az eltűnése történetének. Ez volt a legszörnyűbb dolog, amit csak el tudtam képzelni: hogy az ikertestvérednek egyszer csak nyoma vész, és soha nem kerül elő.

Sadie mosolya a fotón ugyanolyan vakító, mint Ezraé. Sadie akkoriban valóságos sztár volt a városban, ugyanolyan bálkirálynő, mint Lacey. És azóta is próbálta fenntartani ezt a celebstátuszt. Nem hiszem, hogy Sadie többet ért volna el néhány kisebb szerepnél, ha az ikertestvére nem áll folyton mellette. Azt viszont pontosan tudom, hogy Sadie azóta sem érzi magát teljesnek. Amikor valaki egy másikkal együtt jön a világra, az a személy ugyanúgy a részévé válik, ahogy a saját szívverése.

Számos oka van annak, hogy anyám miért szokott rá a gyógyszerekre, főként fájdalomcsillapítókra – meghúzta a vállát, szakított a pasijával, nem kapott meg egy újabb szerepet, a negyvenedik születésnapján költözött át az eddigi legócskább lakásunkba –, mégis folyton azon tűnődöm, hogy minden annak a fotón látott komoly arcú lánynak az elvesztésével kezdődött.

Valaki csönget az ajtón, mire majdnem kiesik a kezemből a fotó. Teljesen elfeledkeztem arról, hogy le kell mennem találkozni a rendőrtiszttel. A hajam olyan, akár egy paróka, de minden hajápoló spray-t a bőröndbe pakoltam. Fürtjeimet

copfba fogom, aztán tekerek egyet rajta, és kontyba kötöm a sűrű hajköteget. Nem is kell hozzá gumi, mert olyan vastag, hogy megtartja magát. Ez volt az első hajtrükkök egyike, amire Sadie megtanított. Kislány koromban egyszerre álltunk a dupla mosdó előtt, és néztem őt a tükörben, aztán utánozni kezdtem kezei gyors és ügyes mozdulatait.

Könnyek csípi a szemem, ahogy meghallom nagy hangját a lépcső aljáról.

– Ellery! Ezra! Megérkezett Rodriguez hadnagy.

* * *

Ezra már a folyosón áll, amikor kilépek a szobámból, és együtt indulunk le a lépcsőn nagy konyhája felé. Egy sötét hajú, kék egyenruhás férfi áll háttal az ajtónak, és nagy épp egy bögre kávé nyújt a kezébe. A nagymama úgy fest, mintha egy L.L. Bean katalógusból lépett volna ki: khaki nadrág, klumpa és egy bő fazonú, vízszintesen csíkos ing van rajta.

– Talán most már végre csinálnak valamit a városvezetők azzal a felüljáróval – jegyzi meg, miközben elkapja a tekintetem a hadnagy válla felett. – Na, itt vagytok. Ryan, bemutatom az unokáimat, Elleryt és Ezrát. Ő pedig Rodriguez hadnagy. Ő is ebben az utcában lakik, és szeretne néhány kérdést feltenni a tegnapi éjszakával kapcsolatban.

A rendőrtiszt félmosollyal az arcán fordul felénk, amely az ajkára fagy, mert kicsúszik a kávésbögre a kezéből, és darabokra törik a padlón. Egy pillanatra egyikünk sem reagál, aztán hirtelen mindenki egyszerre lendül akcióba, papírtörlet ragadunk, elkezdjük felszedni a darabokat nagy fekete-fehér járólappjairól.

– Nagyon sajnálom – ismételteti a hadnagy. Alig lehet öt évvel idősebb nálam és Ezránál, és teljesen úgy fest, mint aki

nem is biztos benne, hogy már elérte a felnőttkort. – Fogalmam sincs, hogy történhetett. Majd veszek egy másik bögrét.

– Ugyan, dehogy, nem szükséges – válaszolja határozott hangon nagy. – Két dollárért vettem Daltonnál. Üljön le, és mindjárt töltök egy másik bögrével. Nektek pedig van az asztalon narancslé, ha kértek.

Mindannyian leülünk konyhaasztal köré, amely szépen meg van terítve három alátéttel, tányérokkal és evőeszközökkel. Rodriguez hadnagy elővesz egy jegyzetfüzetet az első zsebéből, majd lapozgatni kezdi, miközben a szemöldökét ráncolja. Az a fajta búskomor arca van, ami még akkor is aggódónak tűnik, amikor éppen nem töri szét a nagymamám egyik bögréjét.

– Köszönöm, hogy időt szántatok rám ma reggel. Nemrég voltam Kilduffék házában, és Melanie elmondta, mi történt tegnap éjjel a Fulkerson Street-i felüljárónál. Nagyon sajnálom, de minden jel arra mutat, hogy cserbenhagyásos gázolás történt. – Nagy a kezébe ad egy másik bögre kávé, azután leül Ezra mellé, miközben a hadnagy kortyolni kezdi az italt. – Köszönöm, Mrs. Corcoran. Sokat segítene, ha mindenki elmondaná, amit látott, még azt is, ami nem tűnik fontosnak.

* * *

Kihúszom magam a székből, Ezra meg a szemét forgatja. Pontosan tudja, mi játszódik le a fejemben. Mert bár a tegnapi éjszaka szörnyű volt, nem bírom ki, hogy ne érezzek egy egész enyhe izgatottságot, amiért végre valódi nyomozásban vehetek részt. Szinte egész életemben erre a pillanatra vártam.

Sajnos azonban itt nem sokat tudok segíteni, mert alig emlékszem valamire. Talán csak annyit tudok, hogy Melanie megpróbált segíteni Mr. Bowmannek. Ezra sem tud többet mondani. A nagy az egyetlen, aki észrevett néhány apróságot, mint például azt az esernyőt meg műanyag dobozt, ami Mr. Bowman

mellett hevert. Ami pedig a nyomozót illeti, Ryan Rodriguez óriási csalódást okoz. Folyton csak ugyanazokat a kérdéseket ismételteti, majdnem kiönti az újabb kávéját, Melanie nevének kiejtésekor pedig rendre dadogni kezd. Miután megköszöni a válaszokat, és nagy elkíséri az ajtóig, meg vagyok győződve arról, hogy még jó pár év gyakorlatra lenne szüksége, mielőtt egyedül megoldana egy ügyet.

– Ez elég szervezetlen volt – jegyzem meg nagyinak, miután visszatér a konyhába. – Ezt az embert komolyan veszik rendőrként itt, a városban?

Nagy elővesz a konyhaszekrényből egy serpenyőt és a tűzhelyre teszi.

– Ryan tökéletesen érti a dolgát – válaszol tárgyilagosan, majd a hűtőhöz lép, és kiveszi a vajtartót. Lerakja a konyhapultra, és levág belőle egy nagy darabot, amit a serpenyőbe dob. – De talán egy kicsit most szétszórt. Néhány hónapja veszítette el az apját. Rákban halt meg. Nagyon közel álltak egymáshoz. Egy évvel korábban meg az anyja ment el, úgyhogy elég sok tragédia érte a családot. Ryan a legfiatalabb, és az egyetlen, aki még otthon élt. Gondolom, elég magányos lehet.

– Még a szüleivel élt? – kérdezi Ezra. – Mennyi idős? – A bátyám nem tartja sokra azokat a felnőtteket, akik a szüleikkel élnek. Ő is olyan lesz majd, mint Sadie, aki máris elköltözik, amint megszáradt a diplomáján a tinta. Tízéves távlati tervei között szerepel egy alkalmi munka az egyik rádiócsatornánál, miközben mellette DJ-munkákat vállal, és elegendő tapasztalatot szerez a saját show-ja beindításához. Igyekszem nem pánikba esni, amikor elképzelem, hogy engem majd otthagyt egyedül... mert ki tudja, mihez kezdek nélküle.

– Azt hiszem, huszonkettő lehet. Vagy huszonhárom – feleli nagy. – Rodrigueznéknél minden gyerek otthon lakott az egye-

tem alatt. Ryan azért nem ment el, mert az apja beteg lett. – Ezra bűnbánóan előreszegi vállait, nekem pedig felcsillan a szemem.

– Huszonhárom éves – ismétlem meg. – Akkor Lacey Kilduff osztálytársa volt?

– Azt hiszem, igen – válaszol nagyfi, miközben beleüt egy tojást a forró serpenyőbe.

Elbizonytalanodom. Úgy érzem, alig ismerem a nagyanyámat. A ritka Skype-hívások alatt soha nem hoztuk fel eltűnt nagynéném témáját, és fogalmam sincs, hogy Lacey halála nem jelent-e számára nagyobb fájdalmat azok után, ami Sarah-val történt. Talán be kellene fognom a számat, de...

– Barátok voltak? – teszem fel hangosan a kérdést. Ezra arcára kiül egy „*már megint*” kifejezés.

– Nem tudom pontosan. Annyi biztos, hogy ismerték egymást. Ryan ezen a környéken nőtt fel, és mindketten ott dolgoztak a... Fright Farmon. – Szinte alig tűnik fel, hogy kicsit tétovázik a szó kimondásakor. – A városban a legtöbb diák ott dolgozott. Ez azóta sem változott.

– Mikor nyit az a hely? – érdeklődik Ezra. Úgy pillant rám, mint aki szívességet tesz nekem, pedig nem kellett volna. Már jó előre megnéztem a nyitvatartást, amint megtudtam, hogy Echo Ridge-be költözünk.

– A jövő hétvégén. Mielőtt elkezdek az iskolát – válaszol nagyfi. Echo Ridge-ben kezdődik a legkésőbb az iskola az őszi között, ahová eddig jártunk, ami egy jó pontot jelent. La Puentében már Labor Day előtt két héttel elkezdik a sulit. Nagyfi a mosogató felett az ablak felé bök fakanalával, ami a ház mögötti erdős részre néz. – Innen is hallani fogjátok, amikor megnyit. Nagyjából tíz perc sétányira van az erdőben.

– Tényleg? – Ezra döbbsent arcot vág. Én is meg vagyok döbbenve, de inkább azon, hogy mennyire nem jártam ennek utána. – Szóval Kilduffék még ma is ott laknak, nem messze,

ahol a lányuk... vagyis, ahol valaki... öhm – Ezra elhallgat, miközben nagyí két tányérral a kezében felénk fordul, mindkettőn egy-egy adag puha rántotta. Leteszi elénk a tányérokat. Ezrával váltunk egy meglepett pillantást. Nem emlékszem, mikor etünk utoljára normális reggelit egy bögre kávéval kívül. Az illatot megérezve azonnal összefut a nyál a számban, és megkordul a gyomrom. Tegnap este óta egy falatot sem ettem, csak három szelet csokit a repülőn.

– Nos... – Nagyí leül közénk, tölt magának egy pohár narancslét az asztalon álló kerámiakancsóból. Kancsóból. Nem dobozból. Néhány másodpercet szánok arra, hogy végiggondoljam, mi értelme van áttölteni a dobozból egy kancsóba a narancslevet, aztán kortyolok egyet a sajátomból, és akkor jövök rá, hogy frissen facsart. Ez a nő tényleg rokonságban van Sadievel? – Az az otthonuk. A két fiatalabb lánynak rengeteg barátja van ezen a környéken.

– Ők mennyi idősek? – kérdezem. Melanie nem csupán Sadie kedvenc bébiszittere volt; valóságos mentorként dolgozott a gimnáziumban, és gyakorlatilag ő volt az egyetlen ember, akiről anyánk Echo Ridge-ből beszélt. Mégis alig tudok valamit róla, kivéve, hogy a lányát meggyilkolták.

– Caroline tizenkettő, Julia pedig hat – magyarázza a nagyí. – Elég nagy a korkülönbség köztük, ahogy Lacey és Caroline között is az volt. Melanie soha nem tudott könnyen teherbe esni. De gondolom, ennek is megvan az előnye. A lányok olyan fiatalok voltak, amikor Lacey-t elveszítették, hogy Dant és Melanie-t gyakorlatilag az tartotta életben, hogy gondoskodniuk kellett róluk.

Ezra belevág az omlett sarkába, ami kienged egy kis gőzt.

– És a rendőrök senkit nem gyanúsítottak meg Lacey halála miatt, ugye? – kérdezi.

– Nem – válaszolja nagyí szinte velem egy időben. – De a fiúját...

Iszik egy nagy kortyot a narancsléből.

– Sokan egyetértettek. Még mindig úgy gondolják, hogy ő tette – magyarázza. – De Declan Kelly hivatalosan sohasem volt gyanúsított. Persze, kihallgatták. Többször is. De soha nem tartották bent.

– Még mindig Echo Ridge-ben él? – kérdezem.

Nagyí megrázza a fejét.

– Az érettségi után elköltözött a városból. Gondolom, ez így volt a legjobb mindenkinek. Ez az egész ügy hatalmas terhet rótt a családra. Declan apja nem sokkal utána szintén elment a városból. Aztán azt hittem, a következő az anyja és az öccse lesz, de... nekik másképp alakult az életük.

Megállok a villámmal a levegőben.

– Öccse? – Nem is tudtam, hogy Lacey fiújának volt egy öccse is, a hírekben nem sokat beszéltek a családjáról.

– Igen, Declannek van egy öccse, Malcolm. Nagyjából vettek egykorú lehet – magyarázza nagyí. Nem ismerem nagyon, de úgy tűnik, elég csöndes gyerek. Nem úgy jár-kei a városban, ahogy a bátyja tette, mintha minden az övé lenne itt.

Figyelem, ahogy óvatosan eszik egy falatot a rántottájából, miközben eszembe jut, bárcsak jobban tudnék olvasni benne, hogy tudjam, Lacey és Sarah az ő fejében is épp annyi közös ponton találkozik, ahogyan az enyémben. Nagyon hosszú idő telt el Sarah eltűnése óta, szinte egy negyed évszázad válaszok nélkül. Lacey szülei számára pedig szintén maradtak megválaszolatlan kérdések: ők ugyan tudták, hogy *mi* történt, *mikor* és *hogyan*, csak éppen azt nem, hogy *ki* követte el és *miért*.

– Szerinted Declan Kelly bűnös? – teszem fel a kérdést.

Nagyí úgy ráncolja a szemöldökét, mintha hirtelen rájött volna, hogy ez az egész beszélgetés teljesen ízléstelen.

– Én nem ezt mondtam. Soha nem találtak ellene döntő bizonyítékot.

Kinyújtom a kezem a sótartóért, de nem válaszolok. Ez talán igaz, de egy valamit megtanultam a sokéves krimiolvasásból és a Dateline műsorokból: mindig a lány fiúja a tettes.

HARMADIK FEJEZET

MALCOLM

SZEPTEMBER 4., SZERDA

Kemény az ingem, annyi keményítővel mosták. Gyakorlatilag megreccsen, ahogy behajlítom a könyököm, és megkötöm a nyakkendőmet. Nézem a kezemet a tükörben, és próbálom kiegyengetni a csomót, de hiába, inkább feladom, mert a mérete legalább jó. A tükör réginek és drágának néz ki, akárcsak minden más Nilssonék házában. Egy olyan hálósobát tükröz vissza, ami az én régi szobám háromszorosa. És Declan lakásának nagyjából a fele.

Milyen lehet egy ilyen házban élni? – tette fel a kérdést tegnap a bátyám, kikotorva tényérján a születésnap tortá utolsó morzsáját is, amíg anya elment a mosdóba. Vett egy rakás lufit, de Nilssonék előszobájában eltörpültek, Declan viszont beleütötte a fejét a konyhának nevezett parányi falmélyedésbe.

Nagyon szar – válaszoltam. Ami igaz is volt. De annál nem szarabb, amilyen az elmúlt öt évünk volt. Declan az idő nagy részében New Hampshire-től négyóránnyira lakott, a nagynénje alagsori lakását bérelte ki.

A szobám ajtaján éles kopogást hallok, nyikorognak a zsanérok, ahogy a mostohanővérem bedugja a fejét az ajtón úgy, hogy meg se várja, amíg beengedem.

– Készen vagy? – kérdi.

– Aha – válaszolom, és felveszem az ágyról sötétkék zakómat, majd magamra húzom. Katrin félrehajtott fejjel ráncolja a homlokát, szőke haja a vállára omlik. Jól ismerem ezt az arckifejezést: *Valami nem stimmel veled, és mindjárt meg is mondom, hogy mi, és hogyan tudod kijavítani.* Hónapok óta nézem ezt a fejet.

– Ferde a nyakkendőd – jegyzi meg, és kopog a cipősarka a padlón, ahogy kinyújtott kézzel elindul felém. Miközben megigazítja a csomót, a szemöldöke között megjelenik egy ránc, aztán el is tűnik, miután hátralép, hogy szemügyre vegyen.

– Így, ni! – mondja, és elégedett arccal megveregeti a vállamat. – Sokkal jobb. – Tenyere a mellkasomra csúszik, és leszed egy szöszöt a zakómról két sápadt ujjá közé csippentve, majd a földre dobja. – Milyen szépen rendbe szedted magad, Mal. Ki gondolta volna?

Hát ő biztosan nem. Katrin Nilsson egyetlen szót se szólt hozzám, amíg az apja tavaly télen el nem kezdett randizni az anyámmal. Katrin az Echo Ridge gimi legmenőbb csaja, én meg egy nyomi srác vagyok, aki az iskolai zenekarban játszik, és kétes hírű családja van. Most viszont egy fedél alatt élünk, Katrinnek ezért muszáj tudomásul venni a létezésemet. Ezzel úgy küzd meg, hogy vagy önálló projektként kezel, vagy zavaró tényezőként, attól függ, épp milyen hangulatban van.

– Menjünk! – adja ki az ukázt, és a karomnál fogva húzni kezd. Fekete ruhája rásimul a testére, de épp a térd felett megáll. Szinte már azt mondanám, teljesen konzervatívan van felöltözve, ha nincs rajta az a hegyes túsarkú cipő, amitől nem tudsz máshova nézni, csak a lábára. Ezért én is azt bámulom. Lehet,

hogy az én újdonsült mostohatestvérem nagyon idegesítő, de tagadhatatlanul bombázó.

Követem Katrint a folyosóra, majd elindulunk a hatalmas alsó előcsarnokra vezető főlépcsőn. Anyám és Peter már odalent várnak bennünket, nekem pedig muszáj elfordítanom a tekintetem, mert valahányszor ilyen közel látom őket egymáshoz, Peter keze rendszerint olyan helyen van, amit nem szívesen nézek. Katrin és az ő kanos pasija sokkal kevesebbet tapizzák egymást, mint ezek ketten.

De anya legalább boldog, és ezzel a téma lezárva.

Peter felpillant ránk, és abbahagyja anyám fogdosását.

– Ejha, milyen csinosak vagyok! – kiált fel. Ő is öltönyt visel, ugyanolyan sötétkéket, mint én, csakhogy az övé méretre készült, ezért tökéletesen áll rajta. Peter olyan, mintha egy férfimagazin reklámjából lépne elő: szögletes állkapocs, átható tekintet, hullámos szőke haj épp csak annyi ősz hajszállal keverve, hogy tiszteletet sugározzon. Senki nem hitte volna, hogy érdeklí az anyám, amíg el nem kezdtek randizni. Aztán az emberek még jobban megdöbbsenek, miután feleségül vette.

Megmentette őket. Mindenki ezt gondolja az egész városban. Peter Nilsson, a város egyik ügyvédi irodájának gazdag és sármos tulajdonosa királyi rangra emelt minket a pária sorból, mindezt pedig egyetlen ízléses békéltető ceremónia keretében az Echo Ridge Lake-nél. És talán valóban megmentett. Mert azóta az emberek nem kerülik anyámat, és nem súgnak össze a háta mögött. Meghívást kap a női összejövetelekre, az iskolai bizottságokba vagy a ma esti jótékonyági estre is, meg minden más baromságra.

Ami persze nem jelenti azt, hogy ezt nekem is élveznem kell.

– Örülök, hogy megint itt vagy, Malcolm – teszi hozzá, szinte úgy, mintha komolyan is gondolná. Anyával egy hétre elutaztunk, meglátogattuk néhány rokonunkat New Hampshire-

ben, aztán Declanhez is benéztünk. Peter és Katrin nem jöttek velünk. Egyrészt mert Peternek dolgoznia kellett, másrészt, mert egyikük sem hajlandó elmenni Echo Ridge-ből olyan helyre, ahol nincs szobaszerviz vagy wellnessrészleg.

– Találkoztatok Mr. Coatesszal, amíg nem voltunk itt? – kérdezem hirtelen.

Peter orrcimpái enyhén kitágulnak, ami nála talán az egyetlen jele a bosszankodásnak.

– Igen, pénteken együtt vacsoráztam vele. Még mindig vezeti a céget, de amikor elérkezik az idő, szívesen beszél majd Declannel. Időnként majd rákérdeszek.

Ben Coates korábban Echo Ridge polgármestere volt, majd később egy politikai tanácsadó céget indított Burlingtonban. Declannek néhány – na, jó, még elég sok – kreditpontja hiányzik hozzá, hogy lediplomázzon a helyi főiskola politikatudomány karán, és szeretne egy ajánlást kérni Coatestól. Ez az egyetlen, amit valaha kért Petertől. Vagy anyától, ha úgy vesszük, mivel Declan és Peter nem sokat beszélnek egymással.

Anya fényes mosolyt villant Peterre, majd eltűnik az arcáról. Katrin előrelép, és kinyújtja a kezét, hogy megérintse azt a csavart gyöngysort, amit anya a nyakán visel.

– Ez annyira szép! – kiált fel. – Olyan bohém stílusú. Sokkal jobb ránézni, mint arra a sok egyenes gyöngysorra, amit ma este látni fogunk.

Anya mosolya megfakul.

– Nekem is van gyöngysorom – magyarázza idegesen, majd Peterre pillant. – Szerinted...?

– Dehogy, ez így tökéletes – vágja rá Peter. – Gyönyörű vagy.

Legszívesebben megfojtanám Katrint. Persze, nem szó szerint értve. Úgy érzem, még gondolatban is muszáj hozzátennem ezt a mondatod, mivel a családunkat már megvádolták gyilkossággal. Csak azt nem értem, miért kell folyton valamit beszél-

nia anyámnak. Elvégre nem ő tette tönkre a szülei házasságát, hiszen Peternek ő a harmadik felesége. Katrin anyja már rég Párizsban élt az új férjével, mire anya és Peter először randiztak.

Ráadásul Katrin nagyon is tisztában van azzal, hogy anya mennyire izgul a ma este miatt. Azelőtt soha nem voltunk még vendégek a Lacey Kilduff emlékére létrehozott ösztöndíj jótékonyági gáláján. Többnyire azért, mert nem hívtak meg minket.

Nem kívánatos személyek voltunk.

Peter orrcimpái újra kitágulnak.

– Ideje indulnunk. Még a végén késni fogunk.

Kinyitja a bejárati ajtót, és félreáll, hogy kiengedjen bennünket, miközben megnyom egy gombot a kulcsain. A kocsibeállóban beindul a fekete Range Rover motorja, mi pedig Katrinnal beülünk a hátsó ülésre. Anyám elhelyezkedik az első ülésen, majd eltekeri a rádiót a Top 40-es slágerekről, amit Katrin imád maximális hangerőn hallgatni. Peter száll be utolsóként, bekapcsolja a biztonsági övét, majd sebességbe teszi a kocsit.

Nilssonék kanyargó kocsifelhajtója talán az út leghosszabb részét teszi ki. Utána már csak néhány kanyar, és megérkezünk Echo Ridge belvárosába. Kis túlzással. Nem egy nagy szám a belváros: egy sor fehér téglaszegélyes ház, régimódi kovácsoltvas utcai lámpásokkal kiegészítve. Errefelé soha nincs tömeg, különösen nem egy csendes szerdai estén az iskolakezdés előtti héten. Ilyenkor még a fél város szabadságon van, a másik fele pedig az Echo Ridge kulturális központ jótékonyági estjén vesz részt. Echo Ridge-ben ott történik minden említésre méltó esemény, vagy Nilssonék házában.

Mármint a *mi* házunkban. Soha nem fogom ezt megszokni.

Peter párhuzamosan leparkol a Manchester Streeten, mi pedig kiszállunk a kocsiból, és megállunk a járdán. Az utca túloldalán az O'Neill Ravatalozó áll, és Katrin sóhajt egy nagyot, ahogy elhagyjuk a halványkék viktoriánus épületet.

– Kár, hogy nem voltatok itt Mr. Bowman szertartásán – jegyzi meg. – Nagyon megható volt. A kórus gyönyörűen énekelt, és mindenki zokogott.

Összeszorul a gyomrom. Mr. Bowman volt messze a kedvenc tanárom az Echo Ridge gimiben. Valahogy mindig tudta, hogy kinek mihez van tehetsége, és ösztönzött, hogy jobbak legyünk benne. Miután Declan elköltözött és apám lelépett, rengeteg idegesség és szorongás gyülemlt fel bennem, amit sehol nem tudtam levezetni. Ő volt az, aki javasolta, hogy kezdjek el dobolni. Gondolni se bírok arra, hogy valaki csak úgy letarolta, és otthagya az út közepén meghalni.

– Amúgy mit kerestek ott a jégeső kellős közepén? – szólalok meg hangosan, mert ezzel elterelem a figyelmemet a gondolataimról, amitől szörnyen érzem magam.

– Találtak mellette egy műanyag ételhordót – jegyzi meg Peter. – A temetésen az egyik tanár azt mondta, szerinte jégdarabokat gyűjtött a következő órájára a klímaváltozásról. De ezt már soha nem fogjuk biztosra tudni.

Ettől még rosszabbul érzem magam, mert elképzelem, ahogy Mr. Bowman késő este kimegy a házából, kezében egy esernyővel meg egy műanyag dobozzal, és lelkesen készül a következő órájára, ahol *testközelbe hozza a tudományt*. Sokszor mondott ilyeneket.

Elhagyunk még néhány háztömböt, majd megpillantjuk a kulturális központ aranykeretes feliratát. A piros téglás épületek közül ez a legimpozánsabb: a tetején hatalmas toronyóra, és a faragott faajtóhoz széles lépcsősor vezet fel. Én akarom kinyitni az ajtót, de Peter megelőz. Ezt a pasit nem lehet lepipálni udvariasságban. Anya hálásan rámosolyog, és belép az ajtón.

Miután mindannyian beérünk, egy nő elvezet minket egy folyosó felé, amely hatalmas terembe nyílik, tucatnyi megterített kerek asztallal. Néhányan már a helyükön ülnek, de a tömeg

nagy része még járkál és beszélget. Többen felénk fordulnak, aztán mintha valami dominójáték indulna el, minden szem ránk szegeződik.

Ez az a pillanat, amire Echo Ridge összes lakója vár: öt év alatt most először jelentek meg Kellyék egy olyan eseményen, amit Lacey Kilduff emlékére rendeznek.

Annak a lánynak az emlékére, akiről a városban a legtöbben még mindig úgy tartják, hogy a bátyám a gyilkosa.

– ÁÁÁ, ott van Theo! – kiált fel Katrin, és elindul a tömegben a barátja felé. Ennyit a szolidaritásról. Anyám idegesen megnyalja a szája szélét. Peter átkarolja, és magára erőltet egy hatalmas mosolyt. Egy pillanatra szinte úgy érzem, kedvelem ezt a pasit.

Declan és Lacey hetekkel a lány halála előtt csúnyán összevesztek. Ez egyáltalán nem volt tipikus; Declan ugyan időnként tudott nagyon arrogánsan viselkedni, de a barátnőjével soha. Aztán egyik pillanatról a másikra csapkodni kezdték egymásra az ajtókat, törölték a randikat, és kígyót-békát kiabáltak egymásra a közösségi oldalakon. Az összes hírműsor idézte Declan legutolsó dühös kommentjét Lacey Instagram-posztjára, és a lány halála után folyamatosan ismételték.

Befejeztem veled! KÉSZ, VÉGE! Fogalmad sincs, mennyire vége.

Az Echo Ridge Kulturális Központban hallgat a tömeg. Még Peter mosolya is mintha az arcára fagyott volna. Pedig a Nilsson-páncél ennél jóval áthatolhatóbb. Majdnem mondok vagy teszek valamit, csak hogy oldjam a feszültséget, amikor hirtelen egy meleg, baráti hang szólal meg mellettem:

– Helló, Peter és Alicia! Szia, Malcolm! Örülök, hogy újra látlak titeket.

Lacey anyja, Melanie Kilduff közeledik felénk, az arcán széles mosollyal. Először anyát öleli meg, aztán engem, majd miután hátralép, már senki nem néz bennünket.

– Köszönjük – dünnyögöm. Fogalmam sincs, Melanie mit gondol Declanról; soha nem mondott semmit. De miután Lacey meghalt, és olyan volt, mintha az egész világ egyöntetűen utálná a családjunkat, Melanie végig kedves maradt hozzánk. Egy köszönöm nem is tűnik elégnek, Melanie azonban úgy paszkolja meg a karomat, mintha még sok is lenne, aztán anyámhoz és Peterhez fordul.

– Gyertek, üljetek együtt velünk! – invitálja őket, és az asztalok felé mutat. – Mindjárt elkezdik felszolgálni a vacsorát.

Azzal elindul az asztal felé, ahol már ott ül a családja, a szomszédok és néhány velem egykorú srác, akiket még soha nem láttam. Ami önmagában elég szokatlan ebben a városban, ezért a nyakamat nyújtogatva próbálok jobban szemügyre venni őket. Egy fiú meg egy lány ül az asztalnál, a fiút nem látom tisztán, de a lányt nehéz nem észrevenni. Rakoncátlanul göndör haja mintha önálló életet élne, és egy fura virágos ruhát visel, ami úgy fest, mintha a nagymamája szekrényéből húzta volna elő. Lehet, hogy ilyen retró a stílusa. Fogalmam sincs. Katrint soha nem tudnám elképzelni egy ilyen ruhában. A lány tekintete összetalálkozik az enyémmel, én pedig gyorsan elnézek máshová. Egy dolgot megtanultam Declan öccseként az elmúlt öt év alatt: senki nem szereti, amikor egy Kelly fiú megbámulja.

Peter elindul a terem másik vége felé, aztán megjelenik mellette Katrin, és megcibálja a karját.

– Nem ülhetnék Theóék asztalánál, apa? Böven van ott hely. – Peter elbizonytalanodik; az a típus, aki inkább szeret vezetni, mint másokat követni, de Katrin a könyörgő hangon kérleli tovább: – Légyszi! Egész héten nem találkoztam Theóval, és a szülei is szeretnének beszélni veled arról a jelzőlámpa-rendeletéről.

Katrin nagyon jól csinálja. Peter mindennél jobban szereti jól kivesézni a városvezetéssel kapcsolatos baromságokat, ami minden normális embert halálra untatna. Most is engedékeny mosoly ül ki az arcára, és azonnal irányt változtat.

Katrin barátja, Theo és a szülei az egyetlenek, akik a tízfős asztalnál ülnek, amikor odaérünk. Theoval óvoda óta egy suliba járunk, de szokás szerint most is csak egyenesen átnéz rajtam, miközben a vállam fölött integet valakinek.

– Hé, Kyle! Gyertek ide!

Te jó ég!

Theo legjobb barátja, Kyle elfoglalja az üres széket köztem és anyám közt, miközben a mellettem lévő széket is nyikorogva kihúzza valaki: egy nagydarab, őszülő szőke hajú pasas ül le mellém. Chad McNulty, Kyle apja az a rendőrtiszt Echo Ridgeben, aki Lacey halálának ügyében nyomozott. Mintha ez a mai este nem lett volna már így is totál zavarba ejtő. Anyám arcára kiül az a bambitekintet, amit mindig magára ölt valahányszor McNultyék közelében vagyunk, Peter pedig felszippanjtja orrcimpáit Theo indiszkréciója láttán.

– Szia, Malcolm! – McNulty hadnagy kihajtja a szalvétáját és az ölébe fekteti, de rám se néz. – Hogy telik a nyarad?

– Remekül – sikerül valahogy kinyögnöm, majd kortyolok egyet a vízből.

McNulty soha nem kedvelte a bátyámat. Declan az ő lányával, Lizzel is együtt járt vagy három hónapig, mielőtt Lacey miatt szakított volna vele. Lizz ez annyira megviselte, hogy egy évet kihagyott a suliból. Kyle pedig bosszúból attól fogva seggfejként viselkedett velem. A szokásos kisvárosi kavarással, ami sokkal jobban elmérgesedett, miután Declan nem hivatalosan egy gyilkosság gyanúsítottja lett.

Elkezdenek járkálni a pincérek a teremben, és mindenki elé letesznek egy-egy salátás tányéért. Melanie felmegy az emelvényre, a mikrofon elé, miközben McNulty hadnagy áll megfeszül.

– Példaértékű, milyen erős ez a nő – jegyzi meg, mintha csak azt várná, hogy megcáfoljam.

– Nagyon köszönöm mindenkinek, aki ma eljött – kezdi Melanie, és közelebb hajol a mikrofonhoz. – Dan, Caroline és Julia számára is sokat jelent, akárcsak nekem, hogy mennyi adomány gyűlt össze a Lacey Kilduff emlékére létrehozott ösztöndíjprogramra.

A beszéd többi részében kikapcsolok. Nem azért, mert nem érdekel, hanem mert túl nehéz végighallgatni. Miután éveken át nem voltunk hivatalosak erre az eseményre, nem sok ellenállást sikerült kifejlesztenem magamban. Melanie befejezi a beszédét, aztán bemutat egy diákot a vermonti egyetemről, aki az elsők közt részesülhetett az ösztöndíjból. A lány arról beszél, hogy orvosnak akar tanulni, miközben az üres salátás tányérok a főétel váltja fel. Miután a lány is befejezi, megtapsolják, aztán mindenki az ételre koncentrál. Én is szórakozottan piszkálgatom a száraz csirkemellet a tányéromon, miközben Peter a jelzőlámpákról beszél. Vajon túl korai lenne most felállni, és kimenni a mosdóba?

– Az a helyzet, hogy meg kell találnunk az egyensúlyt az esztétika és a változó forgalmi viszonyok között – magyarázza Peter lelkesen.

Nem, szerintem nem túl korai. Felálllok, az asztalra teszem a szalvétámat, és elindulok a mosdó felé.

Miután már nem tudom többször megmosni a kezemet, ki megyek a férfimosdóból, és bizonytalanul megállok a folyosón a rendezvényterem és a bejárati ajtó felé pillantgatva. Szívdobogást kapok a gondolattól, hogy vissza kell mennem az asz-

talunkhoz. Senkinek nem fog feltűnni, ha még néhány percig távol maradok.

Összehúszom a galléromat, kinyitom az ajtót, aztán kilépek a sötétbe. Még mindig fülledt meleg van odakint, de sokkal kevésbé fojtogató a levegő, mint a teremben. Az ilyen éjszakákon úgy érzem, mintha nem kapnék levegőt, mintha minden, amit a bátyám állítólag tett vagy nem tett, rám nehezedne tizenkét éves korom óta, és azóta is nyomasztana. Mielőtt még bármi más lehettem volna, *Declan Kelly öccse* lettem, és időnként úgy érzem, soha nem mosom le magamról ezt a címkét.

Veszek egy mély levegőt, aztán megállok, mert enyhe vegyszerszag csapja meg az orromat. Ahogy elindulok lefelé a lépcsőn a füves park felé, a szag felerősödik. Mivel a fény a hátam mögött van, nem sokat látok, és kis híján megbotlom valamilyen a fűvön. Lehajolok és felveszem. Egy flakon festékes spray-t tartok a kezemben, amelynek hiányzik a kupakja.

Szóval ez volt az a szag: friss festék. De vajon honnan jön? Hátrafordulok a kulturális központ épülete felé. Az épület kivilágított homlokzata ugyanúgy fest, ahogy eddig. Semmi nincs a közelben, amit frissen festettek volna, kivéve...

A kulturális központ felirata a fűvön hever az épület és az utca között félúton. Gyakorlatilag rajta állok, mert csak lassan sikerül kibetűznöm a közelben világító utcai lámpa fényében. A tábla hátlapjára piros festékkel festették fel a szöveget:

MURDERLAND HAMAROSAN FOLYATÓDIK

Fogalmam sincs, mennyi ideje állhatok itt, de egy idő után észreveszem, hogy már nem vagyok egyedül. Nem messze tőlem ott áll az a göndör hajú furcsa ruhás lány Melanie asztalá-

tól. A tekintete a kezemben tartott festékszóró flakonra mered, majd a felíratra siklik, aztán a flakon megzörren, ahogy leeresztem a karom.

– Nem az történt, amire gondolsz – magyarázkodom.